

Annemarie Bon & Sandra Klaassen

Lang, heel lang geleden...

moon

Inhoud

1. Sjakie en de bonenstaak – E3*	7
2. Het lelijke jonge eendje – M4	28
3. Repelsteeltje – M4	43
4. Belle en het beest – M4	56
5. Duimelijntje – E4	77
6. Doornroosje – E4	88
7. Sneeuwwitje – E4	96
8. Vogel Rok – E4	111
9. Prinses Maanlicht – E4	118
10. Klein Duimpje – E4	128
11. Iwan de tsarenzoon, de vuurvogel en de grijze wolf – E4	139
12. De boskoning Och – E4	153
13. Stoorworm – M5	166

*De sprookjes in dit boek zijn oplopend in AVI-niveau.

Achter elk sprookje is het niveau aangegeven.

Door dit boek zelf te lezen, groei je van AVI E3 tot M5.

Sjakie en de bonenstaak

Naar een Engels sprookje

Lang, heel lang geleden was er eens een jongen.

Hij heette Sjakie.

Zijn vader leefde niet meer.

Sjakie woonde samen met zijn moeder in een klein huisje.

Sjakie had een goed hart, maar hij dacht niet altijd na voor hij iets deed.

Het was een koude winter geweest en nu was al het geld op.

Er was niks meer te eten.

Dus zat er niets anders op dan de koe te verkopen.

Sjakies moeder zei tegen hem: 'Ik ben te zwak.

Ga jij met onze koe naar de markt en verkoop haar?
En dus deed Sjakie wat zijn moeder hem vroeg.
Op weg naar de markt kwam Sjakie een man tegen.
'Ik wil je koe wel kopen,' zei de man.
'Maar ik heb alleen deze boon.
Het is een toverboon.
Hij is heel veel waard.'
Zo'n boon wilde Sjakie wel hebben.
Hij dacht niet na en ruilde de koe voor de boon.
Nu kwam hij thuis met een boon in plaats van een zak geld.
Zijn moeder hilde van verdriet.
Wat moest ze toch met zo'n domme zoon?
Nu was er niet eens meer melk van de koe.

Die avond gingen ze met een lege maag naar bed.
O, wat had Sjakie een spijt.
Hij snapte nu wel dat hij niet slim was geweest.
Hij kon er niet van slapen.
Daarom stapte hij uit bed en liep hij de tuin in.
Ik kan die boon net zo goed planten, dacht hij.
Je weet maar nooit.

's Morgens vroeg keek Sjakie uit het raam.

Naast het huis groeide een bonenstaak met een stengel
zo dik als een boomstam.

De staak was nog hoger dan de rots naast het huisje.

De top verdween in de wolken.

Sjakie wilde weten hoe hoog de plant was.

De staak was stevig en dus krom Sjakie
zonder na te denken naar boven.

Hoger en hoger krom hij.

Hun huisje, de kerk, het dorp: alles leek heel klein.
Maar nog steeds was Sjakie niet boven.
En ook al was hij heel moe, hij zette door.
Hij klom nu zelfs door de wolken heen.
En daar, boven de wolken, was de top.
Sjakie kwam uit in een wei.
Er was een beek en in de verte lag een kasteel.
Sjakie keek met grote ogen om zich heen.
Plots kwam er een vrouw uit het bos naar hem toe.
Ze droeg een puntmuts en had een staf in haar hand.
Het was vast een fee.
Sjakie nam zijn pet af en boog voor haar, want beleefd was hij echt wel.
'Dag fee,' zei hij.
'Is dat uw kasteel?'
'Nee,' zei de fee.
'Maar ga even zitten.
Dan vertel ik je er meer over.'
Sjakie en de fee gingen in het gras zitten.
'In dit kasteel woonde een ridder met zijn gezin,' zei de fee.
'De ridder hielp ieder die het nodig had.
Ook de dwergen die in de mijn in de berg werkten.
Als dank gaven ze hem goud uit de mijn.
Er werd veel gepraat over dat goud.
Nu woonde er in de buurt een reus.
Die had wel oren naar al dat goud.
Op een nacht sloop hij naar het kasteel.'

De fee keek Sjakie diep in de ogen.

'Schrik niet,' zei ze.

'De reus doodde de ridder en at de kinderen op.'

Nu was de vrouw van de ridder juist die nacht niet thuis.
Zij was bij haar oude dienstmeid Kaat.
Die woonde in een klein huisje onderaan de rots.
Ze had haar jongste zoontje bij zich.
Toen ze van de ramp hoorde, wilde ze naar huis.
Kaat hield haar tegen.
“De reus zal jullie doden.
Blijf hier bij mij, al heb ik niet veel te bieden.”
En dat deed de moeder.
Toen Kaat na jaren doodging, bleef ze met haar zoon in het huisje.
Ze werkte op het land en spon wol voor de kost.
Ze waren heel arm.
En ze hadden alleen maar een koe.’
‘Net als wij,’ zei Sjakie.
‘Voor ik, eh, de koe ruilde tegen een boon.’
De fee was even stil.
Ze knikte.
‘Weet je, Sjakie.
Die vrouw is jouw moeder.
Jij bent de zoon.
Het kasteel is van je vader.’
Sjakie wist niet wat hij hoorde.
‘Die reus heeft mijn familie gedood!
Wat moet ik doen?’
De fee legde haar hand op Sjakies arm.
‘Het is je plicht het kasteel terug te winnen.

Ben jij zo dapper?’

‘Ik weet niet hoe dapper ik ben,’ zei Sjakie.

‘Maar ik ben wel de zoon van een ridder,
en ik zal het voor mijn moeder doen.’

‘Dat is mooi,’ zei de fee.

‘Luister goed naar me.

Je moet naar het kasteel gaan en twee dingen stelen:
de kip die gouden eieren legt, en de harp die kan praten.
Echt stelen is het niet, want alles is van jou en je moeder.’
En toen was de fee ineens weg.
Maar ja, zo zijn feeën.

Sjakie liep meteen naar het kasteel.

Bij de poort hing een hoorn.

Daar blies Sjakie op.

Meteen ging de poort open.

Daar stond een reuzin.

Sjakie keerde zich snel om.

Maar de reuzin greep hem beet en trok hem mee.

‘Komt dat even goed uit,’ riep ze.

‘Ik heb net een hulpje nodig.

Ik moet hier in het kasteel alles alleen doen.

Jij kunt me mooi helpen als de reus weg is.

Maar verstop je snel als hij er weer is.

Anders eet hij je op, net als mijn andere hulpjes.’

Sjakie vond het heel eng, maar liet dat niet merken.